

Arrest

nr. 84 422 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 3 juni 2010 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Bhulbhule (provincie Gandaki) en bent u Nepalees staatsburger. In het jaar 2050 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1994 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u te werken als Assistent Sub Inspecteur bij de politie van Prahari en in het kader hiervan volgde u een aantal opleidingen in het Engels. Hierdoor heeft u sindsdien moeite

om zelf nog de Nepalese kalender te gebruiken. In januari of februari 2002 ontving u op het politiebureau verschillende dreig telefoons en twee dreigbrieven van de maobadi. Ze waarschuwden u niet meer in hun territorium – het gebied waar u als agent moest patrouilleren - te komen. De brieven heeft u overgedragen aan het hoofd van het district. Door het district werd jullie opgedragen de verantwoordelijken te zoeken, maar jullie vonden ze niet. Dinsdagavond 19 maart 2002 werd jullie bureau door maoïsten beschoten. Het kwam tot een vuurgevecht tussen u en uw vierentwintig overige collega's tegen een groep van maobadi. Het gevecht duurde vijf uur. U contacteerde het district om versterking. Er raakten geen agenten gewond, maar u meende dat er vijf aanvallers gedood werden. Na het gevecht ging u de omgeving verkennen op zoek naar de daders, maar u vond niemand. De versterking uit het district kwam pas de dag nadien. Zij ondervroegen de dorpelingen van het dorp waar dichtbij de gevechten waren begonnen. Niemand werd evenwel gearresteerd. Op 5 mei 2002 was u onderweg naar uw zieke moeder toen de truck waarin u zat op de hoofdweg door een groep van een tiental maobadi werd tegengehouden. Ze zeiden dat ze wisten wie u was en vertelden dat ze jullie politiebureau hadden aangevallen. Ze brachten u naar een bos. U werd vier maanden vastgehouden. Ze mishandelden u zowel fysiek als mentaal. Op 16 september 2002 lieten ze u vrij in een dorpje op een zestal uur lopen van uw dorp. De voorwaarde voor uw vrijlating was dat u in uw dorp zou blijven en voor hen, de maoïsten, zou werken. U mocht ook uw job als politieagent niet meer uitoefenen. De voorwaarden werden op papier gezet en u moest een blad ondertekenen. Omdat u al die tijd was weggebleven van uw werk zonder te verwittigen, was u ondertussen al ontslagen. Behalve aan uw moeder vertelde u aan niemand over de ontvoering. Na uw vrijlating werd u in de gaten gehouden door L., een maoïst, en de zijnen. Zij vroegen u soms om aanwezig te zijn op vergaderingen en bij culturele activiteiten. Ook vroegen ze u om informatie over de lokale politie. Wanneer u het dorp wenste te verlaten, moest u toestemming vragen aan L.. U vroeg nooit toestemming omdat u bang was, behalve één keer. Op 23 september 2005 werd uw zoon in Kathmandu geboren. Toen vroeg en kreeg u wel toestemming om het dorp te verlaten. U nam niet het risico om van die gelegenheid gebruik te maken om te vluchten omdat u vreesde dat ze u toch zouden vinden. De maoïsten hadden immers een sterk uitgebreid netwerk. Op 29 april 2010 kwamen een aantal leden van de YCL (Young Communist League) naar uw dorp. Ze verplichtten jullie dorp om deel te nemen aan een nationale staking die zou doorgaan in Kathmandu van 1 tot 7 mei 2010. Ook kinderen, moeders en oude mensen werden verplicht 1 om hieraan deel te nemen. U uitte uw ongenoegen daarover. Dit viel echter niet in goede aarde bij de maobadi. Op weg naar Kathmandu hoorde u L. tegen een groep vrienden zeggen dat hij u tijdens de staking zou vermoorden. Uw vrouw en zoon waren ook op weg naar Kathmandu, maar jullie zaten in verschillende groepen. U werd meegenomen in de groep van de ouderen. Die nacht in Kathmandu wist u dat u moest proberen te ontsnappen. De dag nadien, op 30 april 2010, moest u samen met de groep van L. naar de markt in Asan. U maakte van de massa volk die daar aanwezig was gebruik om te ontsnappen. U kon uw echtgenote en kind niet verwittigen gezien zij zich niet bij u bevonden. U reisde naar een stadje bij de grens met India, waar u uw vlucht regelde. U zocht een smokkelaar die u naar New Delhi (India) bracht. In New Delhi stelde uw smokkelaar u voor aan een andere smokkelaar die u naar Europa zou begeleiden. Van hem kreeg u een vals Nepalees paspoort. Uw valse paspoort was gedurende uw hele reis naar België in het bezit van de smokkelaar. Op 2 juni 2010 reisde u af van Delhi naar Parijs, waar u nog diezelfde dag aankwam en met een vrachtwagen naar België vertrok. Op 3 juni 2010 kwam u aan in België waar u onmiddellijk asiel aanvraagde. Hier in België heeft u af en toe contact met uw echtgenote. Uw echtgenote en zoon stelden het goed, maar moesten wel toestemming vragen aan de maobadi om het dorp te verlaten. De maobadi vroegen nog af en toe naar u.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: de gelegaliseerde Engelse vertaling van uw Nepalese identiteitskaart, uitgereikt op 23/11/2044 (6 maart 1988); de gelegaliseerde Engelse vertaling van een attest van de voorzitter van het Village Development Committee, d.d. 24/5/2063 (9 september 2006), waarin uw afkomst uit Bhulbule, uw geboortedatum en -plaats bevestigd worden; een gelegaliseerde vertaling van een certificaat ter bevestiging van uw gezinssamenstelling, d.d. 8 mei 2011; een gelegaliseerde vertaling van uw huwelijksakte, d.d. 24/5/2063 (9 september 2006); uw rijbewijs, uitgereikt op 27/7/2054 (12 november 1997); de gelegaliseerde vertaling van een attest van de voorzitter van het Village Development Committee, d.d. 24/5/2063 (9 september 2006), ter staving van de identiteit van uw echtgenote; de gelegaliseerde vertaling van de geboorteakte van uw zoon, d.d. 24/5/2063 (9 september 2006); uw politiebadge; twee certificaten die u behaalde in het kader van uw politie-opleiding; een attest van het Police head quarters te Kathmandu, d.d. 13 mei 2008, waarin wordt bevestigd dat u bij de Nepalese politie werkte van 1 september 1994 tot 6 augustus 2002; enkele foto's van u in uw politie-uniform; en

een krantenartikel, d.d. 20 maart (zonder jaartal), waarin een gewapend treffen tussen politieagenten en maoïsten in het district Kailali wordt beschreven. Na uw gehoren op het Commissariaat-generaal stuurde u nog een document uitgaande van het District Police Office van Kailali, d.d. 7 februari 2012, op ter staving van uw aanwezigheid bij het incident van 19 maart 2002.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal op de helling zetten. U verklaarde vanuit Nepal met de bus naar New Delhi (India) te zijn vertrokken, alwaar u het vliegtuig naar Frankrijk nam. Van daaruit reisde u met een vrachtwagen naar België. U kreeg daarbij de hulp van twee smokkelaars (CGVS I, p. 8-10). U verklaarde vanuit New Delhi met een vals paspoort te hebben gereisd (CGVS I, p. 7; p. 9). U kon evenwel maar een beperkt aantal details geven over uw identiteitsgegevens vermeld in dit vals paspoort. Zo wist u enkel onder welke naam u reisde en uit welke streek u kwam. U kende echter niet de geboortedatum en -plaats vermeld in dit paspoort. U wist evenmin of het paspoort een visum bevatte. U verklaarde het paspoort nooit te hebben gezien. De smokkelaar zou u enkel gezegd hebben welke naam u moest gebruiken, uit welke streek u kwam en dat u op een zakenreis was voor 15 of 20 dagen (CGVS I, p. 7). Dat u niet op de hoogte gebracht werd van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige informatiecontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde weliswaar dat het de smokkelaar was die het paspoort altijd bijhield en toonde aan de paspoortcontroles, zowel in New Delhi als in Frankrijk (CGVS I, p. 9-10). Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden. Uit bovenstaande informatie blijkt immers tevens dat op de betreffende luchthavens het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Het is dan ook uitgesloten dat iemand anders uw paspoort zou voorleggen aan de douanebeambte. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw (valse) paspoort, noch uw vliegtuigtickets neerleggen (CGVS I, p. 8). Deze vaststellingen betreffende uw reis naar België ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek (bijv. tijdstip, reisroute, enz.). Hierdoor wordt tevens uw algemene geloofwaardigheid ondergraven.

Verder dient gewezen te worden op enkele elementen uit uw verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u beweerde onafgebroken verblijf in Nepal tot begin juni 2010 op de helling zetten. Zo dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen enkel (identiteits)document kon voorleggen waaruit uw recente afkomst uit Nepal kan afgeleid worden. Het certificaat ter staving van uw gezinssamenstelling, uitgereikt op 27 juni 2011, werd niet door u persoonlijk afgehaald, maar door uw echtgenote vanuit Nepal naar België opgestuurd. Uw overige neergelegde documenten dateren van 2006 of vroeger. Bovendien is het bevreemdend dat u van uw eigen identiteitsdocumenten (behalve uw rijbewijs) en die van uw echtgenote en zoon enkel een officiële Engelse vertaling heeft (CGVS I, p. 5-7; CGVS II, p. 2). De (originele) Nepalese documenten kon u niet voorleggen. U beweerde de Nepalese documenten verloren te zijn (CGVS I, p. 6; p. 8). Gelet op het feit dat u wel nog de Engelse vertalingen kon voorleggen en deze bijgevolg niet verloren raakten, is dat een weinig aannemelijke uitleg voor het ontbreken van uw originele Nepalese identiteitsdocumenten. Verder is het opmerkelijk dat u uw stelling dat de maobadi de vredesakkoorden van november 2006 niet opvolgden met geen enkel concreet voorbeeld kon staven (CGVS I, p. 18). Voorts wist u niet wie op het moment van de staking van 1 mei 2010, waaraan u zou deelnemen, Nepalees premier was. U wist evenmin te vertellen waarom die staking precies georganiseerd werd. Ook had u geen weet van andere algemene stakingen of bandhs die voor de staking van 1 mei 2010 georganiseerd werden. U dacht dat de staking van 1 mei 2010 de eerste staking of bandh was die georganiseerd werd (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 7). Deze stelling is echter hoogst opmerkelijk gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in de periode van februari tot april 2009 alleen al 580 stakingen en 465 wegblokkades

georganiseerd werden. Voorts blijkt dat de (U)CPN-M (Communistische Partij van Nepal – Maoïst), de partij onder leiding van Prachanda, die u als leider van de maobadi vermeldde (CGVS II, p. 7), in juni 2009 massale protestacties of bandhs organiseerde om de macht van de president in vraag te stellen en om een nieuwe maoïstisch geleide regering van nationale eenheid te eisen. Deze acties ontwrichtten het dagelijkse leven maandenlang en mondden soms uit in geweld. In sommige gevallen reageerde de politie overigens met buitensporig geweld tegen de demonstranten, waarbij soms doden vielen. Dat u hiervan niet op de hoogte was, hoewel deze zogenaamde bandhs regelmatig door maobadi georganiseerd werden, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Nepal tot in 2010. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat u nog amper gebruik kon maken van de Nepalese kalender. U gebruikte systematisch de Gregoriaanse kalender. U verklaarde dit doordat u les had gevolgd in het Engels in Kathmandu. Hierdoor was u vertrouwd geraakt met de Gregoriaanse kalender. Deze uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoende rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis betreffende de Nepalese kalender beschouwd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Nepalese kalender in Nepal algemeen – eventueel in combinatie met de Gregoriaanse kalender – zowel voor civiele als religieuze doeleinden in Nepal gebruikt wordt, hetgeen ook blijkt uit de door u neergelegde documenten. Dat u deze Nepalese kalender niet actief en spontaan meer kon gebruiken hoewel u tot in 2010 in Nepal gewoond zou hebben, is dan ook geenszins aannemelijk (CGVS I, p. 3-5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u noch uw recente vertrekdatum uit Nepal noch uw verblijf de afgelopen jaren in Nepal aannemelijk heeft gemaakt.

Daar u uw effectief verblijf in de voorbije jaren in Nepal niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Nepal, i.e. uw beweerde gedwongen samenwerking met de maobadi die u uiteindelijk ook wilden vermoorden, ernstig op de helling te staan (CGVS I, p. 11; p. 14-18; CGVS II, p. 3; p. 5-7; p. 9). Dat er aan uw verklaringen slechts weinig geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit het feit dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de aanleiding van uw problemen met de maobadi, i.e. uw ontvoering in 2002. U verklaarde dat u naar aanleiding van uw beweerde ontvoering uit angst voor de maobadi geen klacht indiende noch de politieautoriteiten van de gemeente waar u werkte contacteerde en hen van uw wedervaren op de hoogte bracht (CGVS I, p. 15). Nochtans was u ten tijde van uw ontvoering politieagent, hetgeen ook blijkt uit de door u neergelegde documenten. Gelet op het feit dat er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat u als politieagent op de hoogte was van het belang van een aangifte, ondermijnt het feit dat u naliel de politie van de gemeente waar u werkte van uw ontvoering op de hoogte te brengen de geloofwaardigheid van deze ontvoering. Daarnaast bracht u een bijzonder vaag en rudimentair relaas over uw jaren van gedwongen samenwerking met de maobadi. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat het bijzonder opmerkelijk is dat u geen weet had van andere, door maobadi eerder georganiseerde bandhs, is het weinig aannemelijk dat, ondanks het feit dat u maar liefst acht jaar aan uw dorp gekluisterd was doordat 3 u voortdurend door lokale maobadi in de gaten gehouden werd, u behalve L., de lokale verantwoordelijke, geen enkele andere naam of bijnaam van lokale maobadi kende (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 6). U verklaarde dat u na uw ontvoering door de maobadi verplicht was voor hen te werken, maar op de vraag wat u dan precies moest doen, antwoordde u in heel vage termen. Zo moest u bij vergaderingen en culturele bijeenkomsten aanwezig zijn, maar wat u precies moest doen, of wat die vergaderingen of bijeenkomsten precies inhielden, kon u niet verduidelijken. U sprak enkel in heel algemene bewoordingen. Zo zei u ondermeer dat ze het aantal maobadi aanhangers wilden vergroten en dat enkel uw aanwezigheid belangrijk was (CGVS I, p. 14; p. 16). Deze gebrekkige kennis betreffende lokale maobadi en hun activiteiten ondermijnt wederom uw geloofwaardigheid.

Dat u uw problemen met de maobadi in uw dorp geenszins aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u ondanks dat u reeds sinds 2002 tegen uw zin gedwongen werd om met de maobadi samen te werken en dat u telkens als u uw dorp wilde verlaten toestemming moest vragen, nog tot in 2010 afwachtte alvorens te vluchten. Nochtans slaagde u er in 2005 al in om van de maobadi toestemming te krijgen om uw dorp te verlaten. Toen ging u naar Kathmandu, waar uw echtgenote van uw zoon beviel. Hierna keerde u naar uw dorp terug. Het loutere feit dat u toen naar uw dorp teruggekeerd zou zijn ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van de lokale maobadi. Uw rechtvaardiging, met name dat u uit schrik voor de maobadi toch zou teruggekeerd zou zijn - ze hebben immers een stevig netwerk - (CGVS I, p. 18-19), houdt geen steek.

Verder is het opmerkelijk dat u bij uw laatste contact hier in België met uw echtgenote – die samen met uw zoon nog steeds in Bhulbhule woont - niet in detail vroeg hoe de situatie met maobadi in uw dorp nu is. Zij vertelde u wel dat de maobadi u nog steeds zochten, maar u vroeg haar niet wat ze haar vroegen en wat ze haar precies gezegd hadden, noch wie juist naar u op zoek was. Evenmin kon u

zeggen hoe de maobadi reageerden op haar uitleg in verband met uw afwezigheid. Voorts wist u niet hoe vaak ze aan uw echtgenote hadden gevraagd waar u was of wanneer het laatste contact tussen uw echtgenote en de maobadi plaatsvond. U wist tot slot zelfs niet eens of de maobadi uw echtgenote of uw zontje naar aanleiding van uw vlucht bedreigd hadden (CGVS II, p. 2-3). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien u geen enkele informatie had betreffende de problemen die uw echtgenote met de maobadi ondervonden zou hebben, gezien deze problemen rechtstreeks gelinkt zijn met de problemen die uzelf met de maobadi ondervonden zou hebben en gezien u de problemen van uw echtgenote niet aannemelijk gemaakt heeft, komt de geloofwaardigheid van uw problemen met de maobadi wederom op de helling te staan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat er aan de door u beweerde vrees voor de maobadi geen geloof kan worden gehecht.

De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw vermogen een auto te besturen en uw oorspronkelijke herkomst uit Nepal staan hier niet meteen ter discussie. De documenten en foto's die u neerlegde ter staving van uw activiteiten als politieagent bevestigen uw activiteiten als politieagent tot 2002, niets meer. Het krantenartikel en het document van de district police office van Kailali bevestigen uw verklaringen in verband met confrontaties tussen de Nepalese politie en de maobadi. Hieruit blijkt uit niets dat u heden hierom een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren of hierom een reëel risico op ernstige schade zou lopen, gezien hierboven reeds gebleken is dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof gehecht kan worden en gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake is van een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor de burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Inzake de procedure

2.2.1. Verzoeker neemt ter terechtzitting afstand van het argument dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht een bijlage 13 *quinquies* heeft genomen.

2.3. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat reizen in Europa helemaal niet onmogelijk is (*sic*) en voegt een internetartikel toe waarin melding wordt gemaakt van iemand die met een vals paspoort van Charleroi naar Londen is gevlogen (en beweerdelijk iemand ontmoette die zonder paspoort naar Pisa is gevlogen). Aldus meent verzoeker te kunnen bewijzen dat er geen grondige controle van de paspoorten gebeurt. Verzoeker voegt een tweede internetartikel toe over valse paspoorten.

3.1.1. Vooreerst licht verzoeker niet toe hoe het tweede internetartikel over de illegale handel van valse paspoorten binnen de Al Qaida groepering concreet dienend is voor zijn verweer. Voorts gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat een EU-burger die een intra-Europese vlucht vanuit een regionale Schengenluchthaven onderneemt en hierbij vluchtig gecontroleerd wordt, geenszins kan worden vergeleken met de situatie van een Nepalese burger, die een intercontinentale vlucht onderneemt naar een EU-Schengenland en dit vanuit één van de belangrijkste internationale luchthavens, met specifiek getrainde diensten voor het opsporen van vervalsingen, vijf op verschillende plaatsen doorgedreven emigratiechecks en meerdere controles door opgeleide airline officers. De efficiëntie van deze controles in het *Indira Gandhi International Airport* in New Delhi blijkt tevens uit het zeer laag aantal terugleidingen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Indien verzoeker deze individuele controles kon ontlopen dan dient hij dit nauwgezet toe te lichten. Zijn bewering over de gang van zaken bij al deze controles dat hij (met uitzondering van de veiligheidscontrole) niet persoonlijk werd tegengehouden, noch dat er hem persoonlijk vragen werden gesteld, dat de smokkelaar alles voor hem deed en zijn paspoort de hele tijd bij de smokkelaar was (gehoorverslag 1 p. 7, p. 9-10), is dan ook onaanvaardbaar nu het zou getuigen van grote nalatigheid bij vijf verschillende diensten. Daar waar verzoeker stelt niet persoonlijk te zijn gecontroleerd geweest in Frankrijk en nooit in het bezit te zijn geweest van zijn vals paspoort (gehoorverslag 1 p. 10), klemt dit eveneens met de objectieve informatie uit het administratieve dossier, waaruit blijkt dat het uitgesloten is dat hij bij het binnenkomen in de Schengenzone niet persoonlijk zijn identiteitspapieren moet voorleggen aan de luchthavenautoriteiten te Parijs. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij vanuit Delhi vertrokken is, minstens niet illegaal, te meer hij vijf jaar geleden een eigen paspoort heeft verkregen dat beweerdelijk door de smokkelaar werd afgenomen (gehoorverslag 1 p. 6), waardoor evenmin aannemelijk is dat verzoeker *überhaupt* een beroep diende te doen op een smokkelaar. Dat verzoeker diende te reizen met een vals Nepalees paspoort op naam van R. K. G., waarvan hij geboorteplaats noch geboortedatum kende, noch het adres van de verblijfplaats herinnerde, niets over een visum weet, noch welk land als bestemming of welke business als reden was opgegeven en zijn paspoort zelfs niet heeft gezien (gehoorverslag 1 p. 7), is dan ook niet aannemelijk. Derhalve kon de commissaris-generaal volkomen terecht besluiten dat de door verzoeker uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van zijn vertrek uit Nepal en zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnen.

Verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht wat *in casu* te meer klemt nu de CGVS erop wees dat hij geen recent verblijf in Nepal aantoonde. Immers verzoeker kan de Nepalese kalender niet hanteren, kan noch de datum van zijn huwelijk, noch de maand van zijn vertrek in het Nepalees benoemen (gehoorverslag 1 resp. p. 3, p. 9, tevens p.10, p. 18), wat de commissaris-generaal terecht deed besluiten dat verzoekers recente vertrekdatum en zijn verblijf, de afgelopen jaren in Nepal ondergraaft. Dat verzoeker in een landelijke regio verleerd is de Nepalese kalender te gebruiken omdat hij in 1999 studies beëindigd heeft waar men de Gregoriaanse kalender gebruikte, kan bezwaarlijk dergelijk gemis aan kennis verschonen.

3.2. In zoverre verzoeker stelt dat hij voldoende stukken heeft neergelegd, verwijst de Raad naar de overeenkomstige motieven en conclusie in de bestreden beslissing dewelke hij bijtreedt. Hoe dan ook documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is. Dat verzoeker politiemansman is geweest, wordt niet onmiddellijk in twijfel getrokken, doch wel dat hij dientengevolge door de Maobadi maandenlang zou zijn ontvoerd. Immers verzoeker zou ontvoerd zijn binnen het kader van zijn werk en terwijl hij in functie was. Het is dan ook niet aannemelijk dat hierover geen onderzoek werd gevoerd zij het enkel omwille van het dienstbelang. Dat verzoeker daarna jarenlang zou zijn vervolgd en hiervoor uiteindelijk diende te vluchten zonder dat hierover gecommuniceerd werd met de politiediensten en zijn collegae is niet aannemelijk. Verzoeker is overigens niet ernstig waar hij meent dat hij zich niet kan wenden tot de politie in Nepal omdat dit land een van de meest corrupte landen is, terwijl hijzelf 8 jaar politiemansman is geweest en daarenboven uit eigen initiatief heeft nagelaten beroep te doen op de politie, zijn collega's en oversten. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3. De aan het verzoekschrift toegevoegde internetartikels volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verder dient de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader te worden onderzocht indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen niet het geval is (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.654; RvS 12 oktober 2004, nr. 135.927; RvS 29 september 2004, nr. 135.540; RvS 1 juli 2004, nr. 133.438; RvS 20 februari 2004, nr. 128.406).

3.4. Voorts beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift louter tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Derhalve blijven de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing onverminderd overeind, dewelke de Raad bijtreedt. Verzoeker maakt allerminst aannemelijk door de Maobadi maandenlang te zijn ontvoerd en jarenlang te zijn vervolgd en hiervoor is moeten vluchten. Zelfs indien verzoekers asielrelaas waarachtig was geweest, *quod non*, stelt de Raad daarenboven vast dat verzoeker gedurende acht jaar geen enkele poging ondernomen heeft om alleen dan wel met zijn gezin te vluchten, dan wel zich te hervestigen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM. Verzoeker is wel degelijk afkomstig uit Nepal en kent problemen en kan niet terugkeren.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in

volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker vroeg tevens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK